

Културно
наслеђе
Србије

Вукица Микача Ловрен
Vukica Mikasa Lovren

Фотографије • Photographs
БЕЗ МАСКЕ • WITHOUT MASK

Музеј позоришне уметности Србије • Museum of Theatre Art of Serbia

Вукица Микача Ловрен
Vukica Mikača Lovren

Фотографије • Photographs

БЕЗ МАСКЕ • WITHOUT MASK

Портрети глумаца • Actors portraits

Београд 2003 Belgrade

Блесак у унутрашњем оку

Најпре, једно присећање: изложба (између многих) *Трагови женске ојштинке: деветна деценија*, 1996. у Културном центру. Престижна галерија, а такви и учесници. Као селектор бирам осам дама српске фотографије. Међу њима не заобилазим Вукицу Микачу јер се не може заобићи; обележила је ту деценију. У каталогу пишем, за њу, ако ме сећање не вара, ове речи: “Током целог (претходног, десетогодишњег) периода, али са квалитативним тежиштем у његовој другој половини, Микача је истрајавала у фотографији окренутој сферама журнализма, доцније и позоришта, да би, по нашем осећању, највише и – надамо се – трајно, пронашла свој нерв у портретима, увек доследно заинтересована за искорак...”. – Затим долазе и неке друге изложбе, њене самосталне. Најзад, и ова изложба. Без маске, или: Глумац приватно.

Присећам се опозитне синтагме *приватно – јавно*, која је током осамдесетих доведена до, малте не, нове естетике у фотографији. У то време су излагани лични албуми, слике са летовања али и оне из будоара. Ова изложба нема такав карактер, мада донекле има ослонац на ту естетику. Заправо... пред нама је серија слика које подстичу нека питања.

Макар да су ишчупани из приватности, ови портрети припадају врсти репрезентативних. Нису то, дакле, случајно уочена лица и није реч о тренутку у смислу оне картије-бресоновске

(Cartier-Bresson) непоновљивости. Отуда ова фотографија мора да води рачуна не само о изгледу својих модела, већ и о укупној организацији кадра. Слика је смишљено одабрана, композиционо подређена знању и сензибилности фотографа. Грешка се не опрашта. Будимо лепи је једно, а будимо онакви какви јесмо је – нешто друго. Та два захтева се каткад поклопе а каткад не. Као и у животу.

Маколико се трудили да глумчеву личност издвојимо, и отворимо за један ближи и присутнији поглед, она остаје бар једним својим делом – неко други. Јер лик се и несвесно отима и затрепери акордима Офелије, Хлестакова, Леди Магбет... Ивана и Стево Жигон су приватна лица али и учесници једне еминентно поетске сценичне визије, овога пута у режији Вукице Микаче. Неуобичајено компонован приказ са густом тмином испод и изнад ликова, затим јукстапозиција два овала структурално и психолошки различита – не само две оштрине већ и два карактера: насупрот питоме мекоће левог има нечег мефистофеловски изражајног у десном лику. Још један двојни портрет – Бојковић/Жутић – а сучељавање. И могућност поређања, исто у сличном. И још један, Манојловић. Вертикална композиција, лирске ноте златног доба оличене у једном благом додиру две руке.

Ејдус – лик, око и сенка. И арабеска крагне која се увија нагоре а наликује на оне Бурделове канелуре с почетка прошлог века. Волуминозност полуосветљеног лица, а и један трачак светлости горе, однекуд, изнебуха – делују као последица и узрок. “Светлост изненађења” какву је волео још Милан Јовановић око 1900-те. (Треба бацити поглед у фондове Позоришног музеја па видети да иконографија неких моти-

ва има своје упориште у ликовима Добриновића, Нигринове, или Руцковића). Ко их је видео – знаће на шта мислим.

Затим очи, и читава скала израза и емоција... Љуба Тадић дат са снагом речи “заувек”; Ђуза Стојиљковић и присутан и недокучив; Славко Симић благо резигниран; Петар Божовић постојан и, некако, затечен; Раде Марковић самосвестан (насупротив меког Обломова, каквим га памтим); Ксенија Јовановић маркантна, изражајног лика, психолошки сложена, са приметном дозом строгости (коју читам као знак тежње за савршенством!). Затим Оливера Марковић, увек блиска, овде у пози саучесничког разумевања за труд сниматеља (памтим њено уважавање Лолобриђиде као фотографа, а и поштовање према фотографији!). Па, Марија Црнобори, са пажњом загледа у оптичку осу објектива, као да на другој страни стакла постоји неко кога се треба заувек сећати (а сећам се њеног брата, Петра, одличног фотографа). Затечена је у неком свом смирају, уз две три дискретно пламтеће звездице на крагни. Искрице светлости, скоро су неприметан знак, али око фотографа уме да их уочи, издвоји и сачува. Читајмо све те знаке; семантичари тврде да ништа није случајно.

Затим, осмехнуте, Ђурђија Цветић и Ружица Сокић са групом тачкастих светлости у очима. Представљене готово плакатски, као на фронтиспису какве афише или магазина с краја седамдесетих када је у моди било немилосрдно резање и усредсређивање на сам лик; а обе су налик на диве Дагласа Киркланда, фотографа холивудских старова у заводљивим педесетим годинама.

Постоји једно дело Јусуфа Карша на којем Јан Сибелијус погнуте главе контемплира уз

акорде “Финландије”. Удубљен је, не виде му се очи – а какав портрет! Светлост – као са небеса откинут трачак меко згуснуте, а у исто време и снажно оцртавајуће пуноће. То је она иста светлост и на образу Петра Краља. Чудесно пун израз коме не треба додатна реторика. То је она иста мислећа сугестивност Бранислава Јеринића, уз помало смркнут испитивачки поглед “на пола ока” (тепико фотографу ако му кадар не успе: Цига, и сам врстан сликар, зна како шта треба да изгледа).

Мира Ступица, скоро отргнута из неког врло стварног, конкретног, опипљиво животног тренутка. Ниједна површина није мирна. Све трепери: зид у позадини, немирна атмосфера, дрхтаји у оку – читав низ ритмичких трагова згуснутих у само неколико сантиметара лајка-квадрата. Уме Вукица да осети оно што нам измиче, да отргне тренутак када се не надамо...

Осмеси Секе Саблић, Бранка Милићевића, Власте Велисављевића су некако саучеснички присни... неки други су суздржанији. Две Бранке – Митић и Веселиновић – загледање у ивицу квадрата, и у бескрај; Татјана Лукјанова и Рената Улмански, обе са благошћу сверазумевајућег праштања. Затим рука, као подршка лицу: Зорица Јовановић, Воја Брајовић, Раде Шербелија, Предраг Тасовац. И Мира Бањац – помало лебдећа, тамом обавијена а благородног лика, самостална је форма у простору; све дужи пепео на цигарети говори о стрпљивом подношењу индискретног ока камере. (Како ми је једном рекао Мија Алексић: “Не, не сметаш; само ти сликај. Камера треба и теби и мени!”).

Ови ликови су на неки начин и исповедни, они у једном тренутку сведоче, не кроз речи Чехова или Молијера већ путем себе самих. Тренутак истине, па и сугестивне скале емо-

ција, од благе изненађености до тихе заинтересованости. Неки воде дијалог с објективом, неки се бране осмехом, неки су једноставно такви какви су, чини ми се непробојни. Ипак, и тад се испољавају загонетни меандри душе, из прикрајка, изблиза, а у исти мах и издалека. И кад не учествујеш – учествујеш.

Портрет у фотографији је дефинисана категорија, скоро као декретом одређена. Ово смеш и можеш, а оно не смеш – и тачка! То јест, тако за класичне портрете који се, хтели – не хтели, ослањају на физио(г)номске црте и Лаватерова правила дата уметницима још у 18. веку. Али Вукичини портрети позоришних људи нису увек и нужно само физичка сличност – ту је и један битан додатак, њена амбиција да сама, сопственим коментаром, допуни све па и оптички поглед. Погледајмо то овако: тридесет дела, тридесетак имена и исто толико судбина. Површно гледање ће ова дела идентификовати као субјективни избор истакнутих личности српског глумишта. То јесте истина али не објашњава рад нашег аутора. Нас не занима само шта, него и зашто, и како!

Знамо: Неки други би то друкчије. Можда и сами модели себе виде на неки други начин. Свако има свест о себи, а и своје фотогеничне стране. Јунакиња овог текста Вукица Микача такође има свој поглед и сопствено искуство. Маколико да ће и даље, па и заувек, постојати опоненти фотографској камери као средству за уметнички израз, Вукица доказује да је справа само посредник. На првом месту је филтер искуства сопствене личности. Реч l’auteur би требало писати великим почетним словом!

Један мање познат, мање јасан а и мање јаван поглед могао би да укаже шта се све у интелектуалном и емотивном пртљагу Вукице Микаче скрива, па блесне или утихне... и кроз њена дела открива рањиве берлинске године, предавања из античке уметности или историје архитектуре, трагање за мртвим природама, изложбе, слике, гламур и светлости, па дружења, путовања... Затим долази једна веома важна фаза – театар! Сва та искуства, мање или више, уз понека испуштена или мени незнана, учествују у грађењу ових ликова, у померању визуре лево или десно, у смелом контрастирању светлог и тамног.

Ко није био обавијен позоришним флуидом, мирисом дасака, ко није газио просценијумом или хинтер-бином, ко се није саплитао по практикаблима и удисао прашњави мистични мрак тамо негде, дубоко, у догради, никад неће моћи довољно да разуме ни те људе, а ни зашто су њихови ликови баш овакви, и овако дати. Мрак који их окружује није обична тмина, већ је од неке нарочите врсте, јер крије читав један тонски распон. (Негде крајем седамдесетих година добио сам поуку од редитеља Бате Путника: “Ако фотограф, или сценограф, у позоришном мраку не разазнаје валере од сивог до мукло црног, треба да промени професију!”). Мораш бити међу тим људима, у њиховом свакодневном амбијенту, па разумети кад та светлост најбоље заискри на њиховим лицима, у њиховим очима. Кад се то појављује тренутак душе. Тако и разумем Вукичине фотографије – поруке!

А постоји и део тајне коју, уз сво искуство, не могу да докучим. Она се јавља изненада, обавија ликове, не само због ауре њихових (познатих) имена, већ, у овом случају, и због фотографа самог. Маколико се трудио да обухватим

и “прочитам” и тај, најскривенији део у чијој власти је заводљиви флуид Вукичиних слика, остајем нем, јер неизрециво не можеш обухватити.

Улога Вукице Микаче у овом делима је тихо присутна али и снажно утицајна. Неће је запознати они без трећег, унутрашњег ока. Маколико да су модели стварни, ту, на јави, пред објективом, у њихове портрете је интегрисан и део њеног личног сна. То је нека врста њене исповедне истине. Баш онда кад нам се чини да смо најбољи, најискренији, усрдно присни и блиски, макар и наизглед обични, и приватно људски – показује се једна од наших великих улога. Приватност јавне личности је магична (дез)илузија. Кога год да сликаш – сликаш делић и неког другог, па и оног иза камере. Делић себе!

Горан Малић

The flash of the inner eye

First of all a recollection: an exhibition (one among many) called *Traces of female optics* – during the nineties, in 1996, at the Cultural Center. A prestigious gallery – and so were the participants. As a selector I chose eight Serbian women photographers. Among them I was sure to include Vukica Mikača – she was 'a must' because she marked the decade. In the catalogue I wrote, if memory serves me right, these words about her: "During the past decade but particularly in the second half of it, Mikača's photography developed a journalistic feel. Her subsequent discovery of the theater further conveyed her daringness in composing portraits, which to us communicated her interest in overcoming restrictions..." She went on to hold a number of solo exhibitions. Then this one: *Demasked or: The Actor, in Private*.

I remember the *public – private* paradigm, which during the '80s led to a new esthetics in photography. At that time personal photo albums, pictures from summer vacations and boudoirs were displayed in public. This exhibition is not of that ilk though it partly relies on such a dialectics. Indeed, before us hang a series of images that ask certain questions.

Even if torn from the space of personal privacy, these photographs belong to the category of representative portraits. They are not faces snapped at random, nor are they spontaneous, one-of-a-kind records like the Cartier-Bresson shots. Therefore, such photog-

raphy not only has to consider the appearance of its subjects, but also the entire composition itself. The image is carefully arranged and the composition reveals the skill and sensibility of the photographer. There is no space for mistakes. Let's be beautiful is one thing and let's be who we re-ally are – is something else. The two demands sometimes coincide and sometimes do not – like in life.

However much we attempt to locate an actor's personality in order to take a closer and more intimate look, at least one aspect of the actor remains someone else. Because their personality is a subconscious enigma, vibrating with chords of Ophelia, Hlyestakov, Lady Macbeth... Ivana and Stevo Žigon are portrayed in private but are also participants in an eminently poetic scenic vision... directed by Vukica. The 'scene', darkened at the top and bottom, is an unusual one – the two figures are juxtaposed, different both in form and psychology – the docile softness of the man on the left is contrasted with the almost Mephistophelean expression of the one on the right. In the double portrait of Bojković/Žutić the **two** are face to face, enabling comparison. The one of Manojlović is a vertical shot – the lyrical tone of the golden era is embodied in the gentle touch of two hands.

The one of Ejduš is all character, eyes and shadows. The arabesque of the upturned collar resembles Burdelle's *cannallae* from the start of last century. The voluminous half-lit face and the ray of light from somewhere above seem to portray some kind of cause and effect – reminiscent of the "light of surprise", so loved by Milan Jovanović in about 1900. (One need only go though the holdings at the Theater Museum to see that the iconography of some of her motifs is based on the images of Dobrinović, Nigrinova or Rucović.) Anyone who has seen them knows what I mean.

The eyes, the range of expressions and emotions... Ljuba Tadić is captured by the power of the word "forever"; Duza Stojiljković is at once present and elusive; Slavko Simić is delicately resigned; Petar Božović is steady and somehow taken aback; Rade Marković is self-confident (as opposed to the soft Oblomov that I remember); Ksenija Jovanović is imposing with his impressive features – a psychological enigma topped by a visible dose of severity (which I interpret as a trace of his strive for perfection!). Then there's Olivera Marković, always so dear and close, here in a pose revealing cooperation with the photographer (I remember her admiration for Lolobrigida, a photographer, and her respect for photography!). And Marija Crnobori – gazing intently at the camera as if there was somebody to be remembered forever on the other side of the lens (I remember her brother, Petar, an excellent photographer). She is captured in an instant of serenity, with two to three discreet stars glowing from her collar. Sparks of light are almost unnoticeable to the naked eye, but the eye of the photographer notices them, singles them out and records them forever. We ought to read these signs; semioticists argue that nothing happens accidentally.

Then, the portraits of Đurđija Cvetić and Ružica Sokić both smiling and with a cluster of dots of light in their eyes. They are almost like models, as if in an advertisement or on the cover page of a magazine from the late seventies when cutting was merciless and the central focus was on the subject. Both resemble the divas of Douglas Kirkland, the photographer of Hollywood stars in the seductive fifties.

There is a work by Yousuf Karsh in which Jean Sibelius, with a bowed head, strikes a contemplating pose in a tribute to "Finlandia". He is absorbed in something; his eyes are not shown – but

what a portrait! Light – as if torn from the sky – gradually thickens in a soft ray that clearly outlines volume. The very same light appears on the cheek of Petar Kralj. Amazingly full of expression, there is no need for additional rhetoric. It is reminiscent of the reflective suggestibility of Branimir Jerinić and his pensive slightly somber half-squint (shame on the photographer if the shot fails: Ciga, an excellent painter, knows what good art should look like).

Mira Stupica appears in a very real, concrete, tangible moment. Nothing about the picture is static. Everything vibrates: the wall in the background, the restless atmosphere, the quivering of the eye – a whole series of rhythmical patterns was caught within the few centimeters of the Leica-frame. Vukica knows how to capture what is elusive to us, to arrest the least expected moment...

The smiles of Seka Sablić, Branko Milićević and Vlasta Velisavljević are somehow familiar and close... others are more restrained. Two Brankas – Mitić and Veselinović – gaze beyond the edge of the frame, into infinity. Tatjana Lukjanova and Renata Ulmanskij are both graced with the gentleness of an all-understanding forgiveness. Then... hands – supporting faces: those of Zorica Jovanović, Voja Brajović, Rade Šerbedžija and Predrag Taso-
vac. And the noble image of Mira Banjac suspended in mid-air, a single form surrounded by space, wrapped in darkness; the extended cigarette ash speaks of her patient submission to the camera lens. (Mija Aleksić once told me: "No, you're not bothering me, just take pictures. You and I both have a need for the camera!")

These images are also confessional, though here the confession is not made in the words of Chekhov or Moliere but rather their very essence. They are a moment of truth, a revealing rainbow of emotions – from mild surprise to silent interest.

Some faces seem to converse with the camera lens, some defend themselves with a smile, while others appear as they are with no pretense – and to my eye, look impenetrable. Yet, even then a mysterious meandering of the soul trickles through from the edges of the images, at once up close and far off. Even when you don't participate – you participate!

Photo portraits are a specific, prescribed category of art. There are set rules as to what is allowed and what isn't – and that's that, full stop! In other words conventional portraits are based on physiognomic features and Lavater's rules, written in the 18th century. However, Vukica's portraits of the actors do not merely convey their physical appearance because an essential characteristic of her art is her ambition to add her own commentary. Let's put it in this way: of the 30 works and 30 names there are just as many destinies portrayed. A superficial analysis would conclude that the subjects of these works are a subjective selection of outstanding Serbian personages. Although such a conclusion would be true, it doesn't capture the view of this author! We are not only interested in the *what*, but also the *why and how*!

We know. Others would have done it differently. Perhaps the actors see themselves in another way. Everyone has their own perception of themselves, as they do about which of their profiles is more photogenic. The heroine of this article, Vukica, also has her own views and experiences. Though there will always be opponents to the camera as a tool of artistic expression, Vukica confirms that the device is a medium as good as any. For after all, any composition is first filtered through one's own personality. The word *l'auteur* should be written with a capital "A"!

A less known, less clear and also less public view may reveal the intellectual and emotional baggage that Vukica has hidden, flashed or kept silent... In her works, she has reexplored the vulnerable Berlin years, classical art and the history of architecture, the still life, exhibitions, pictures, glamour and lights, friendships, traveling... Then a decisive discovery – the theater! All these experiences, some unbeknownst to me, contributed to the formation of these images and shifting viewpoint, in daring contrasts of light and dark.

Who has never been involved in theatre and doesn't know the smell of the boards, hasn't walked the proscenium or hinterstage and hasn't breathed the dusty, mystic darkness somewhere deep back stage will never be able to understand these people or why their images appear as they do, captured in this way. The black that surrounds them is not an ordinary darkness, but is a special sort because it hides a whole range of color tones. (Sometime in the late seventies I took a class with director Bata Putnik who said: "If a photographer or set designer can't distinguish gray from pitch black in the darkness of the theater, he or she should change professions!") You have to be in the company of such people every day in order to appreciate what they look like when the light shines best on their faces, in their eyes... They are at their best when it shines for slightly longer than an instant. That's how I understand Vukica's photographic commentary!

There is also a secret that, despite all my experience, I cannot grasp. It appears suddenly, enveloping the figures, not only because of the aura surrounding their names but because of the photographer herself. However much I have attempted to comprehend and "see through" the most hidden part of Vukica's images – in which lies their

hidden power – I am forced to remain mute, because what is inexpressible cannot be expressed.

Vukica is silently present in these works although her role is strongly influential. Those lacking the third, inner eye will not observe it. However real the models are, presented here in front of the lens – part of her intimate dream is integrated into them. It is almost like a personal confession. The privacy of the public figure is a magic (dis)illusion. Whoever you take a photograph of you also photograph a small part of the person behind the camera, a small part of yourself!

Goran Malic

ПИСМО АУТОРА

Драги моји,

Пред вама су Хамлеш, Анђигона, Краљица Елизаберта, Тола, Ошело, Пећруњела, Јаго, Жутиа... И ко још све не у деценијским каријерама. Овог пута без МАСКЕ!

Није било лако направити ове портрете. Било је потребно много нежности, разумевања, стрпљења, тешине, узајамне љубави, ретко моје мале дрскости. С неким је портрет, баш прави, настао у трену, неког сам мало мучила, неког тек упознала, неког дуго знала, неког привољела због свој имена, неке сам недавно урадила, неке чувала за ову прилику, неке нисам срела због ограниченог простора, (увек ме мучи савест), јер ја волим глумце!

Волим позориште. Заљубила сам се као Јагош Марковић, још у петтој години живота. Да позориште постане моје лично фотграфско станиште "крив је" Муци Драшкић из Ашеља 212, који је шуљубав моментално препознао и везао ме, вероватно заувек, за чудесни свет сцене и глумаца... Одавно сам свесна велике одговорности остављања "вечног записа". Драгоцено је што су леженде глумишта пристале да позирају без маске!

За десетак година гледања и слушања, схватила сам да глумцу није лако кад се спусти завеса, скине косиш, маска, а још више сам схватила да врло

мало нас сазна ко су заправо они, како изгледају приватно. Какве су њихове оставиле маске?

Одговор сам покушала да дам овом изложбом.

Баба Стојковић би се вероватно чудио. Мрзео је фотграфисање и увек се питао како ја, слепа, могу да се бавим фотграфијом. Тања Лукјанова ме молила да сачекамо пролеће, јер се смрзава у стани без грејања... Жидон се дуго бранио речима како више није ни за удварање а камоли сликање... Бањац је дохватила без речи, Ђурђија је уживала, Божовића сам мучила. Раде Марковић долепшао као младић, Оливера и Црнобори пристале због мене, као и Мира Стојица која ми рече: "Сликаћу се па макар цркла. Кћи ми каже да пристанем." Јер што си ти у свету глуме, то је Микача у свету фотграфије". Дирљиво. Као и кад се сећим како се господин Тасовац појавио на снимању елегантан и пољепан, или како сам Ејдусу "чула" драгоцено време, Љуби Тадићу "улазила" у мозак, како сам се некад плашила Ксеније Јовановић и Циће, бесребно.

Сад су сви постали моји као Краљ, Цеца, Сека, Ђуза, Рена, Ружа... И ваши. Без маске.

Хвала свима на пристану, разумевању, љубави, енергији и невероватној вишност.

Ваша Вукица

LETTER FROM THE AUTHOR

My dears,

In the past, you have appeared as Hamlet, Antigonus, Queen Elizabeth, Tola, Othello, Petrunjela, Iago, Žuta... And who knows what else during your decades-long careers. But this time, you appeared without a MASK!

It wasn't easy to make these portraits. Much gentleness, understanding, patience, silence and mutual love was needed – not to mention more than a little impudence on my part. With some, the portrait – one that was just right – was done in a jiffy, with some I had to torture a bit, some, I had just barely met, some I had known for a long time, some I had persuaded thanks to my reputation, some I did recently, some I had to wait for the right moment, some I never met due to limited space – I always have guilty conscience because I love actors!

I love the theater. I fell in love with it as Jagoš Marković did, when I was five. The “culprit” that made the theater my permanent photographic habitat is Muci Draškić from Atelje 212 who instantly recognized this love and tied me, probably forever, to the marvelous world of stages and actors... For a long time I've been aware of the great responsibility of leaving “eternal records”. It is priceless that the legends of theater agreed to pose without a mask!

After some ten years of watching and listening I realized that it is not easy for an actor when the curtain falls, when the costume is taken off and the mask too - and more than that, I realized that very few of us ever gets an

opportunity to learn who they really are, what they look like behind the scenes. What traces are left behind by the masks?

I attempted to give an answer in this exhibition.

Bata Stojković would probably be astonished. He hated being photographed and always wondered how I, blind as I am, could practice photography. Tanja Lukjanova asked me to wait until spring because she was freezing in her unheated flat... For a long time Žigon said that he was not one for being courted let alone for photographed... Banjac came immediately, and said nothing. Đurdija enjoyed it, Božović I tortured. Rade Marković arrived as jittery as an adolescent, Olivera and Crnobori accepted simply because I am who I am, like Mira Stupica who said: “I'll pose for you even if this is the last picture taken of me. My daughter told me to accept because she said: ‘What you are in the world of acting, Mikača is in the world of photography’”. Touching – as always. Like when Mr. Tasovac arrived so elegantly and so enthusiastic for the photo session, or how I “grabbed” precious time from Ejduš, “picked” Ljuba Tadić's brain or used to be intimidated by Ksenija Jovanović and Ciga – which was unnecessary. All of them are mine now – along with Kralj, Ceca, Seka, Đuza, Renata, Ruža ... And you. Without a mask.

Thanks to everyone for having accepted – for understanding, love, energy and unbelievable vitality.

Yours Vuika

Φοτογραφιје

• Photographs

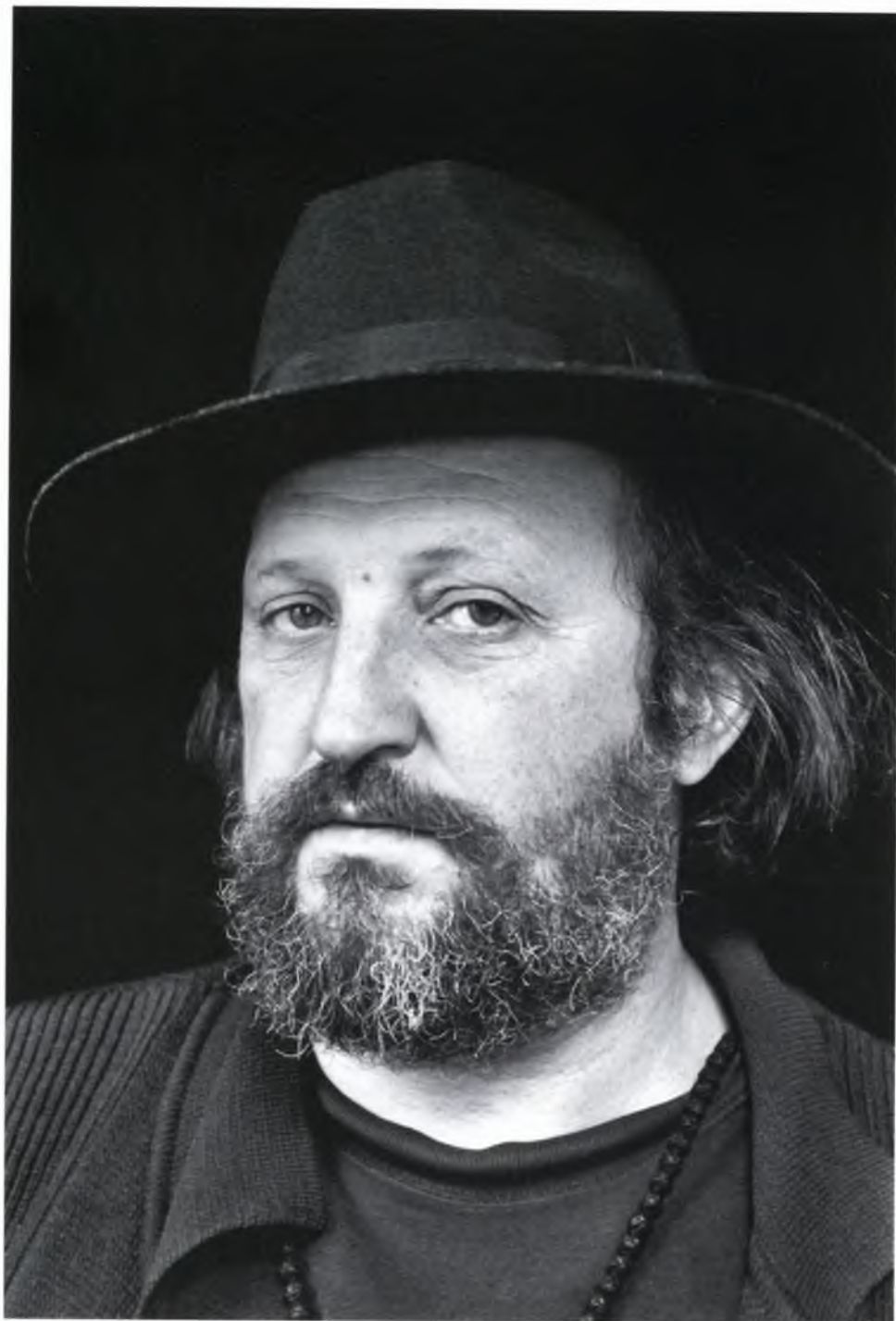

МИРА БАЉАЦ

MIRA BANJAC

СВЕТЛАНА БОЈКОВИЋ
И КАТАРИНА ЖУТИЋ
SVETLANA BOJKOVIĆ
I KATARINA ŽUTIĆ

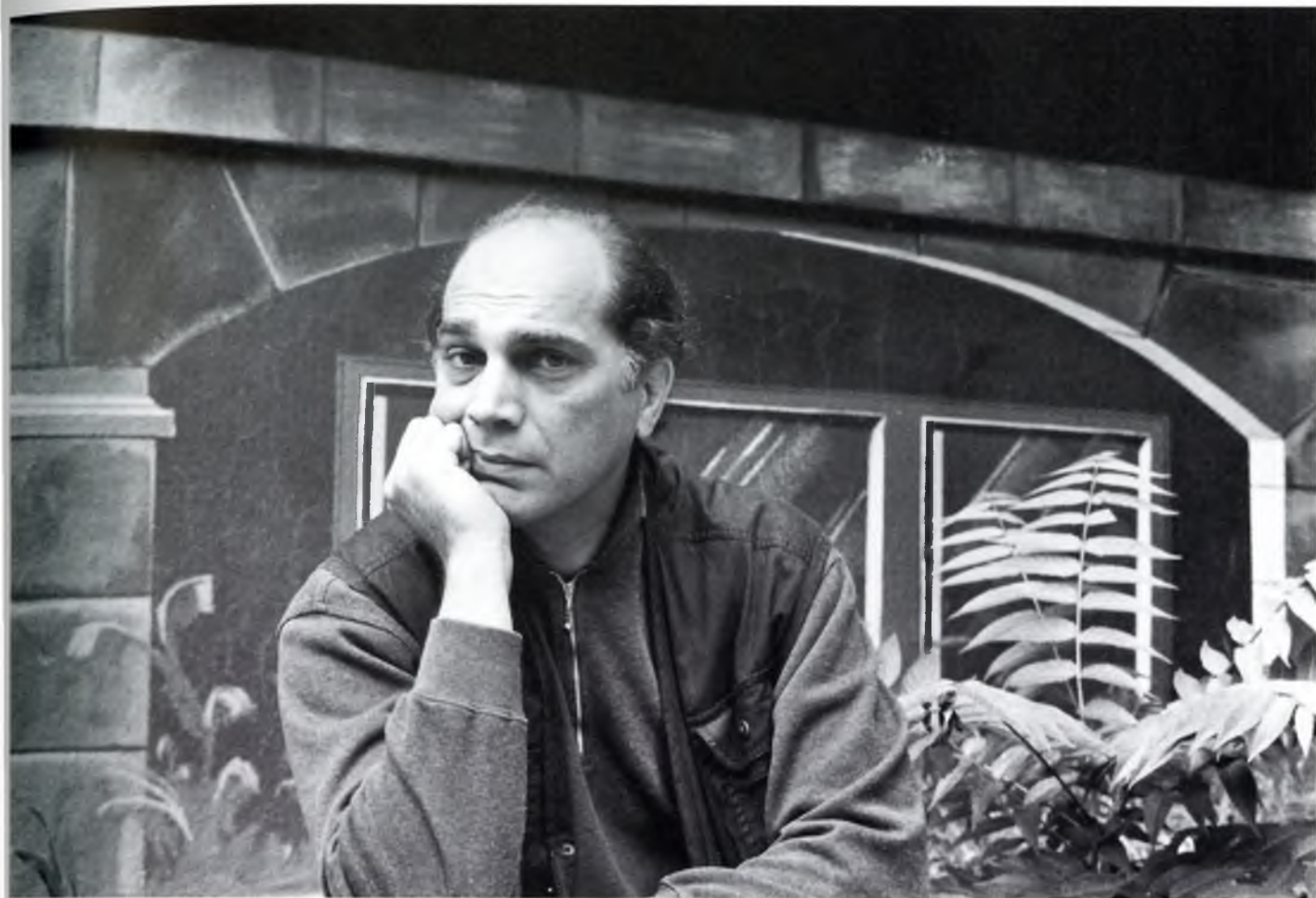
ПЕТАР БОЖОВИЋ

PETAR BOŽOVIĆ

ВЛАСТА ВЕЛИСАВЉЕВИЋ

VLASTA VELISAVLJEVIĆ

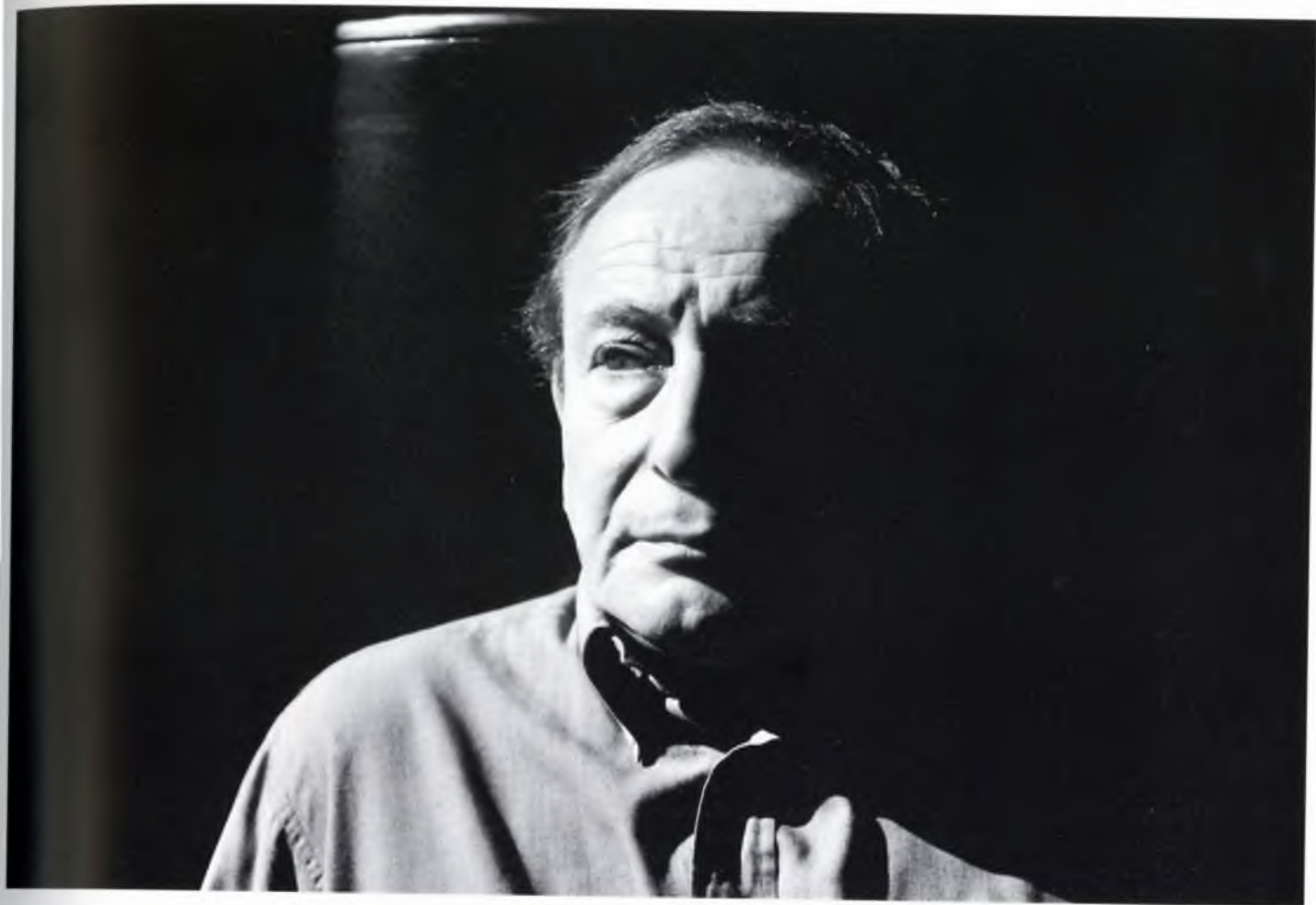
ВОЈА БРАЈОВИЋ

VOJA BRAJOVIĆ

БРАНКА ВЕСЕЛИНОВИЋ

BRANKA VESELINOVIC

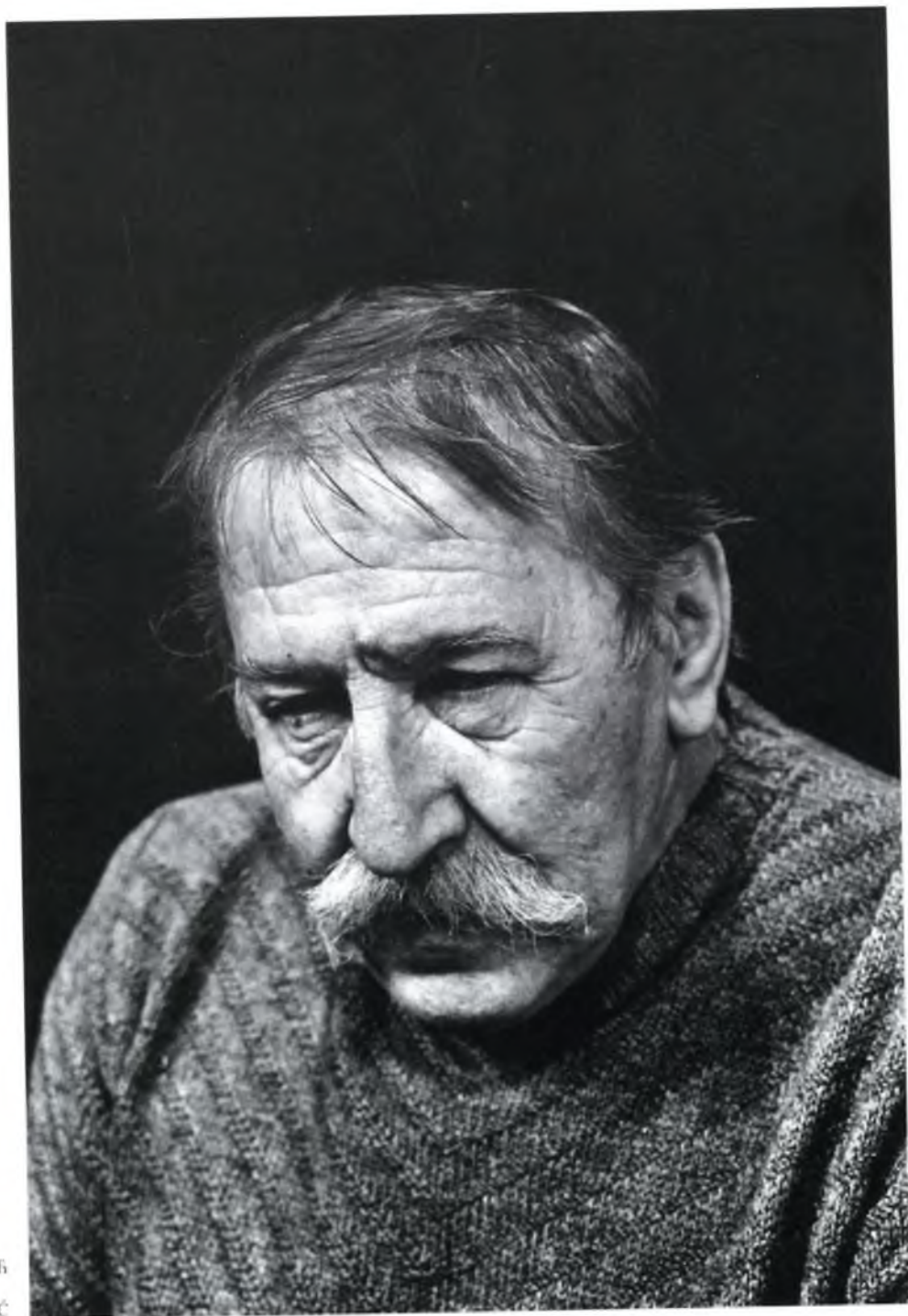
ПРЕДРАГ ЕЈДУС

PREDRAG EJDUS

СТЕВО И ИВАНА ЖИГОЊ

STEVO I IVANA ŽIGON

БРАНИСЛАВ ЦИГА ЈЕРИНИЋ

BRANISLAV CIGA JERINIĆ

ЗОРИЦА ЈОВАНОВИЋ

ZORICA JOVANOVIĆ

КСЕНИЈА ЈОВАНОВИЋ

KSENIJA JOVANOVIĆ

TATJANA LUKJANOVA

TATJANA LUKJANOVA

ПЕТАР КРАЉ

PETAR KRALJ

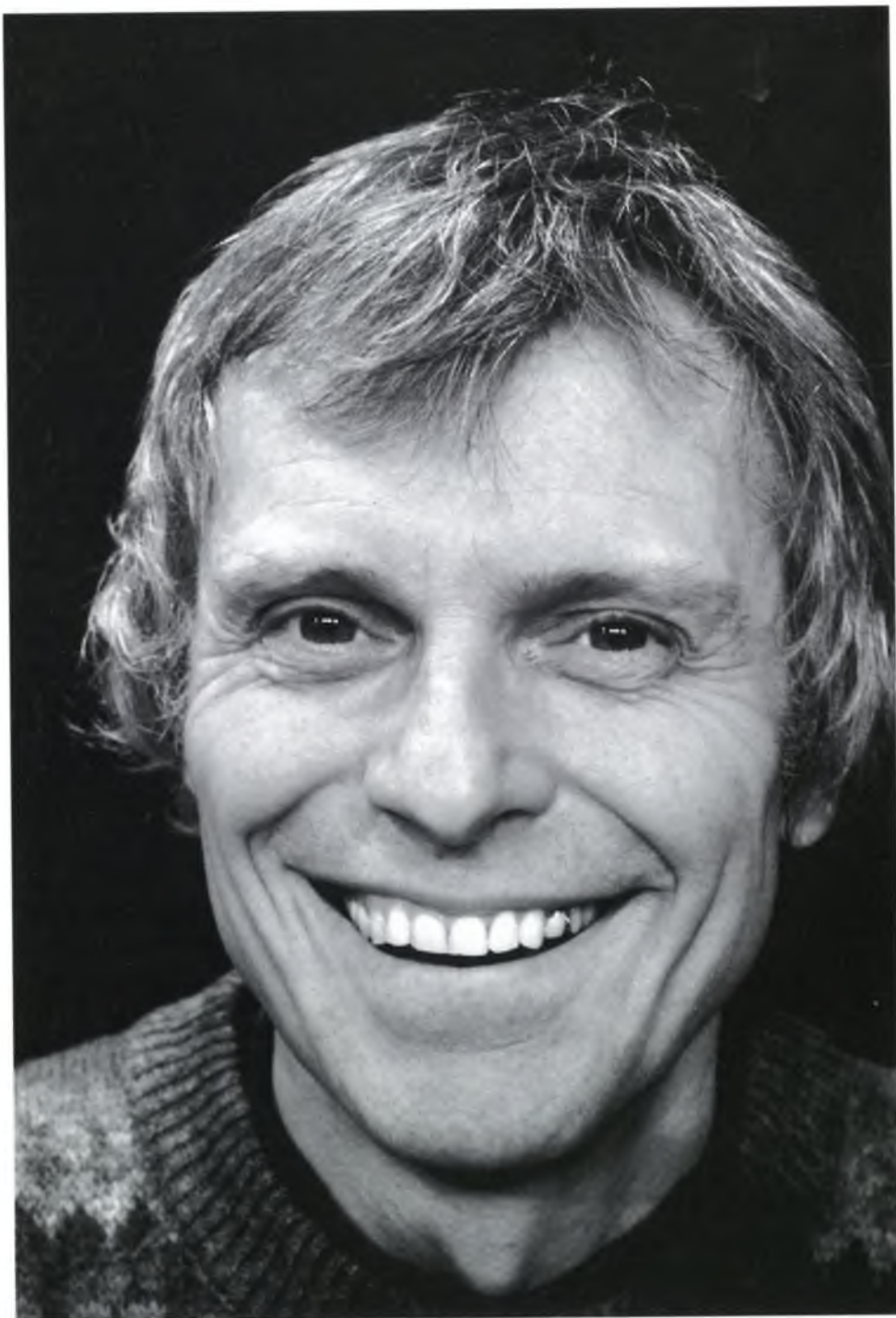

ОЛИВЕРА МАРКОВИЋ
OLIVERA MARKOVIĆ

ЗОРКА ДОКНИЋ И ИВАН
МАНОЈЛОВИЋ

ZORKA DOKNIĆ I IVAN
MANOJLOVIĆ

БРАНИСЛАВ МИЛИЋЕВИЋ

BRANISLAV MILIĆEVIĆ

РАДЕ МАРКОВИЋ

RAĐE MARKOVIĆ

ЈЕЛИСАВЕТА СЕКА САБЛИЋ

JELISAVETA SEKA SABLIĆ

БРАНКА МАТИЋ

BRANKA MATIĆ

РУЖИЦА СОКИЋ
RUŽICA SOKIĆ

СЛАВКО СИМИЋ

SLAVKO SIMIĆ

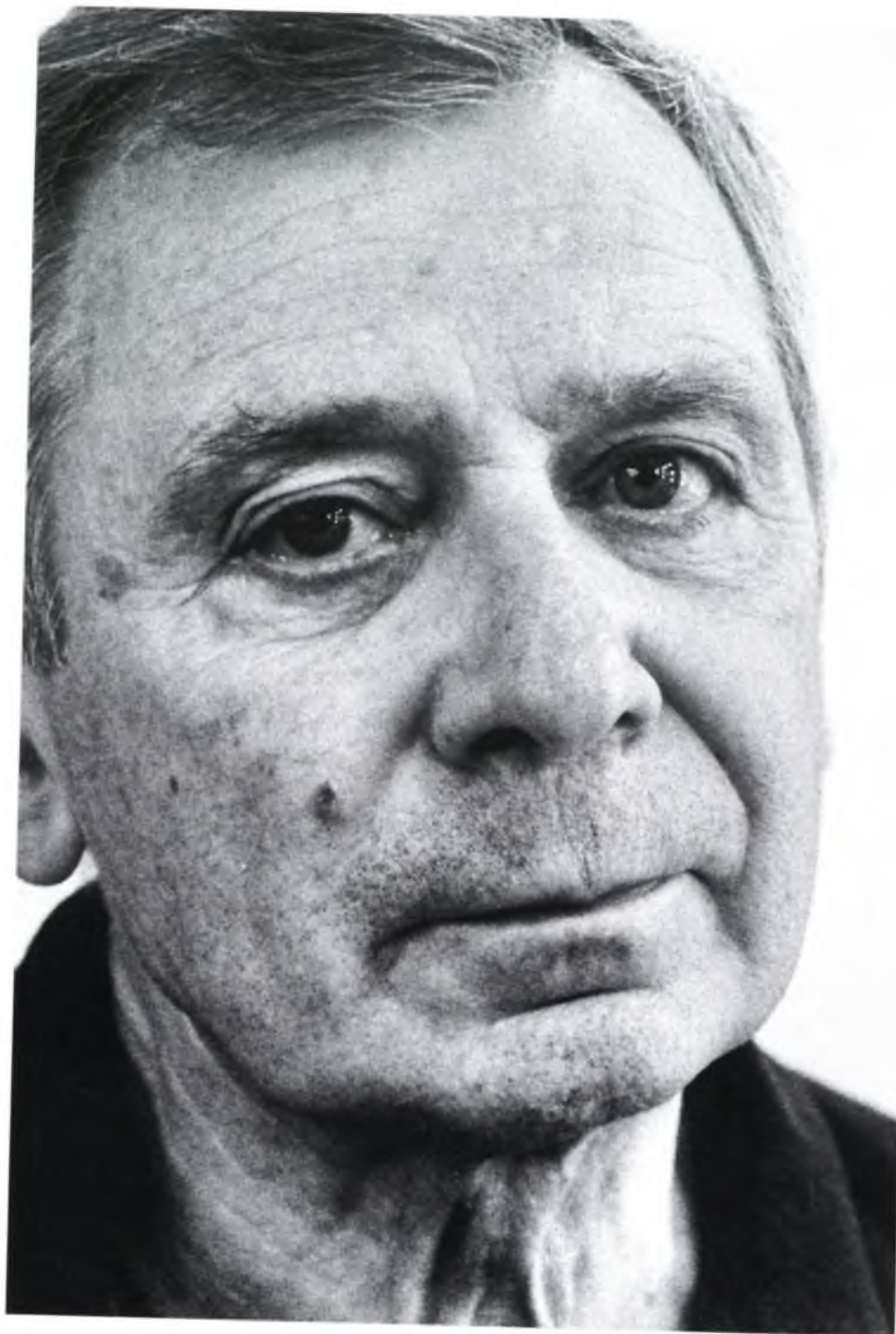
ДАНИЛО БАТА СТОЈКОВИЋ

DANILO BATA STOJKOVIC

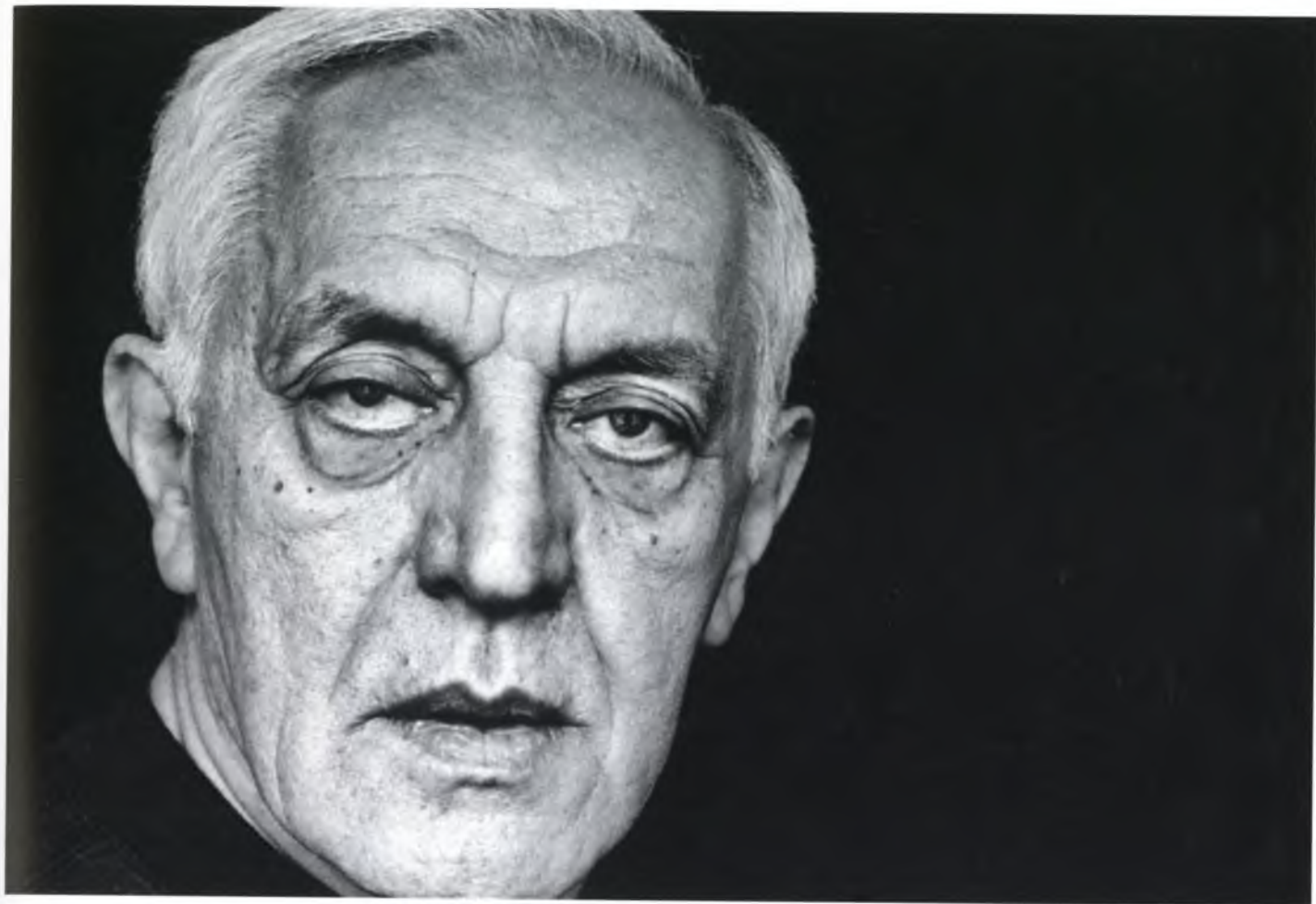
МІРА СТУПКА

МІРА СТУПКА

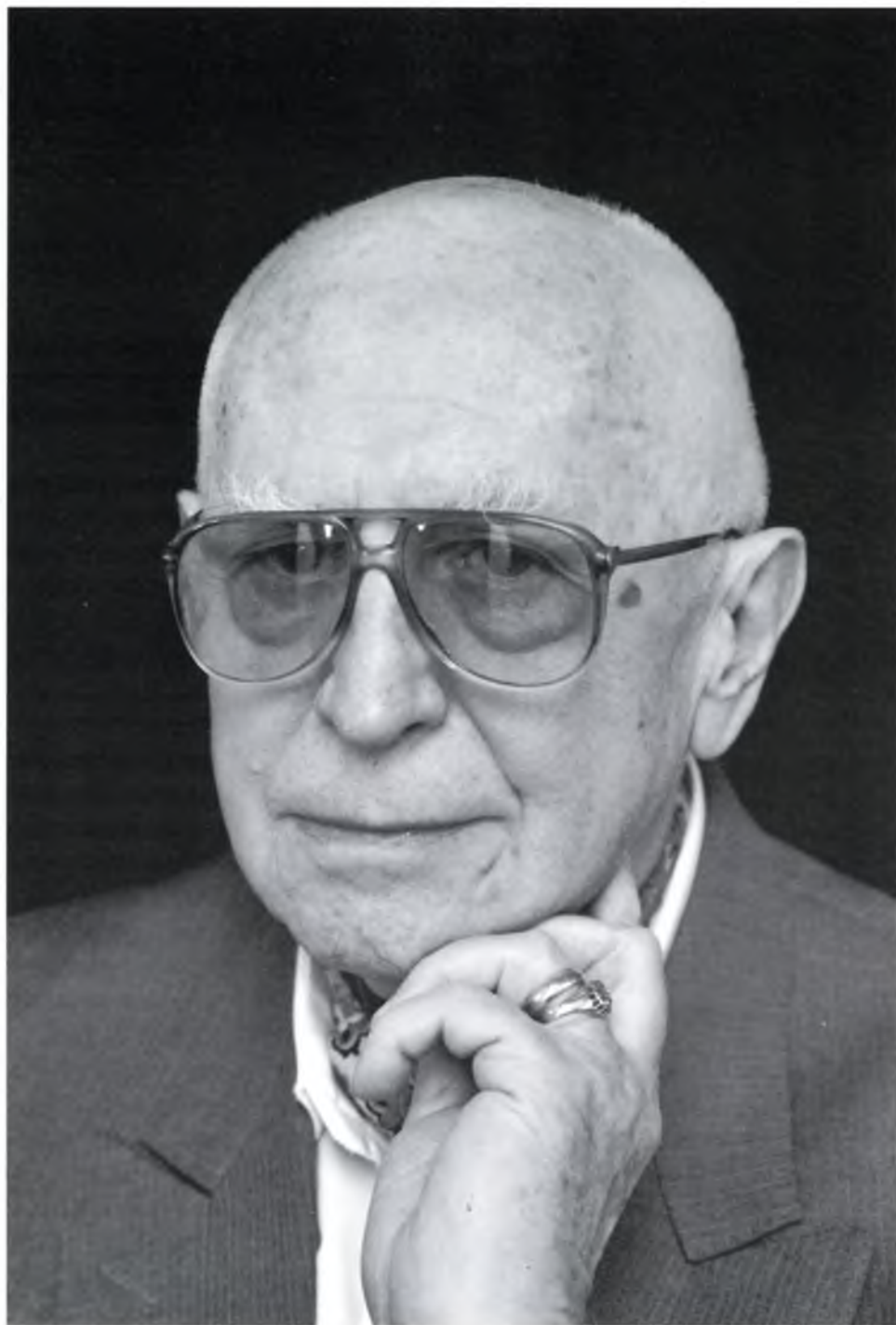

ВЛАСТИМИР БУЗА
СТОЈИЉКОВИЋ
VLASTIMIR DUZA
STOJILJKOVIC

ЉУБА ТАДИЋ

LJUBA TADIĆ

ПРЕДРАГ ТАСОВАЦ

PREDRAG TASOVAC

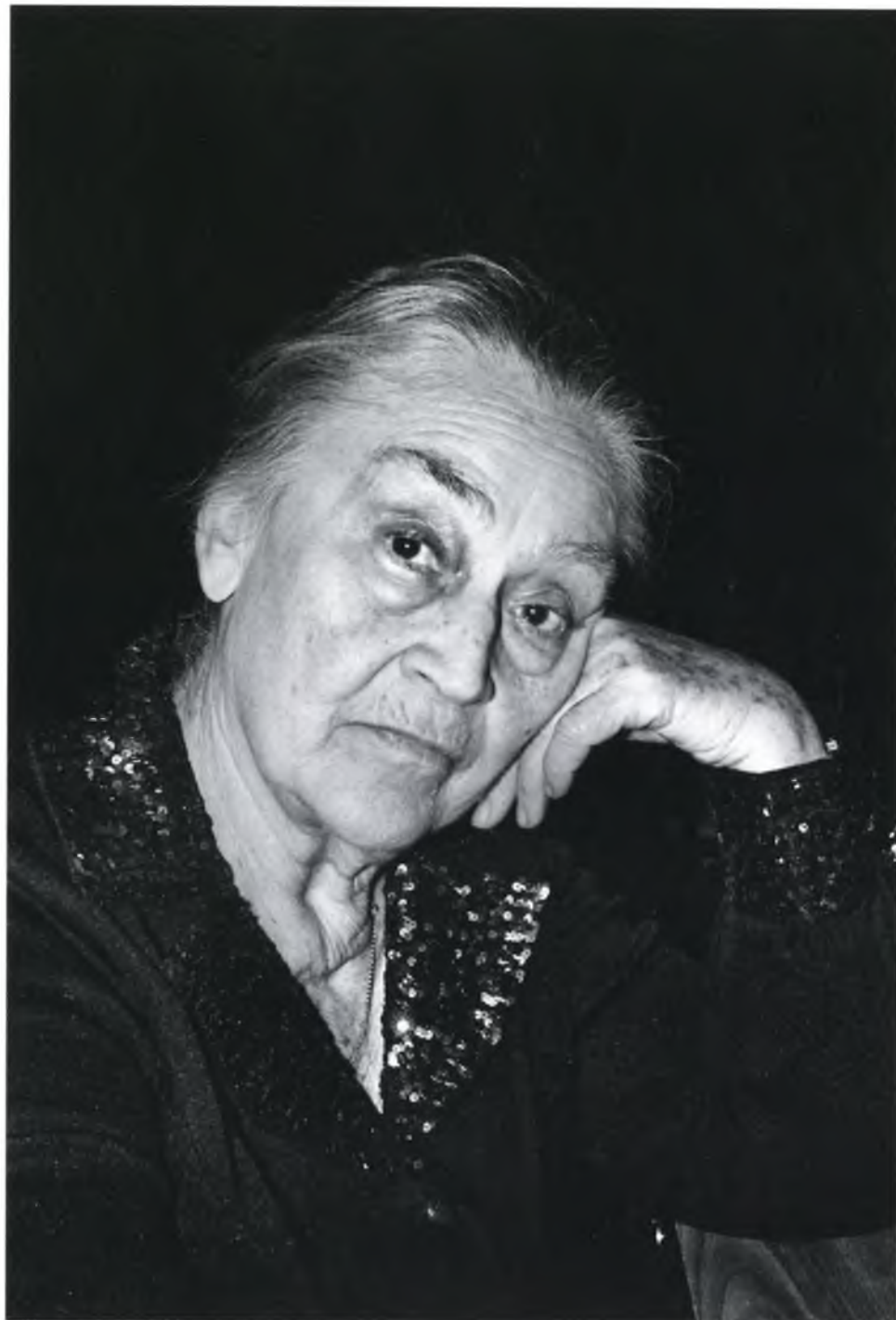

РЕНАТА УЛМАНСКИИ

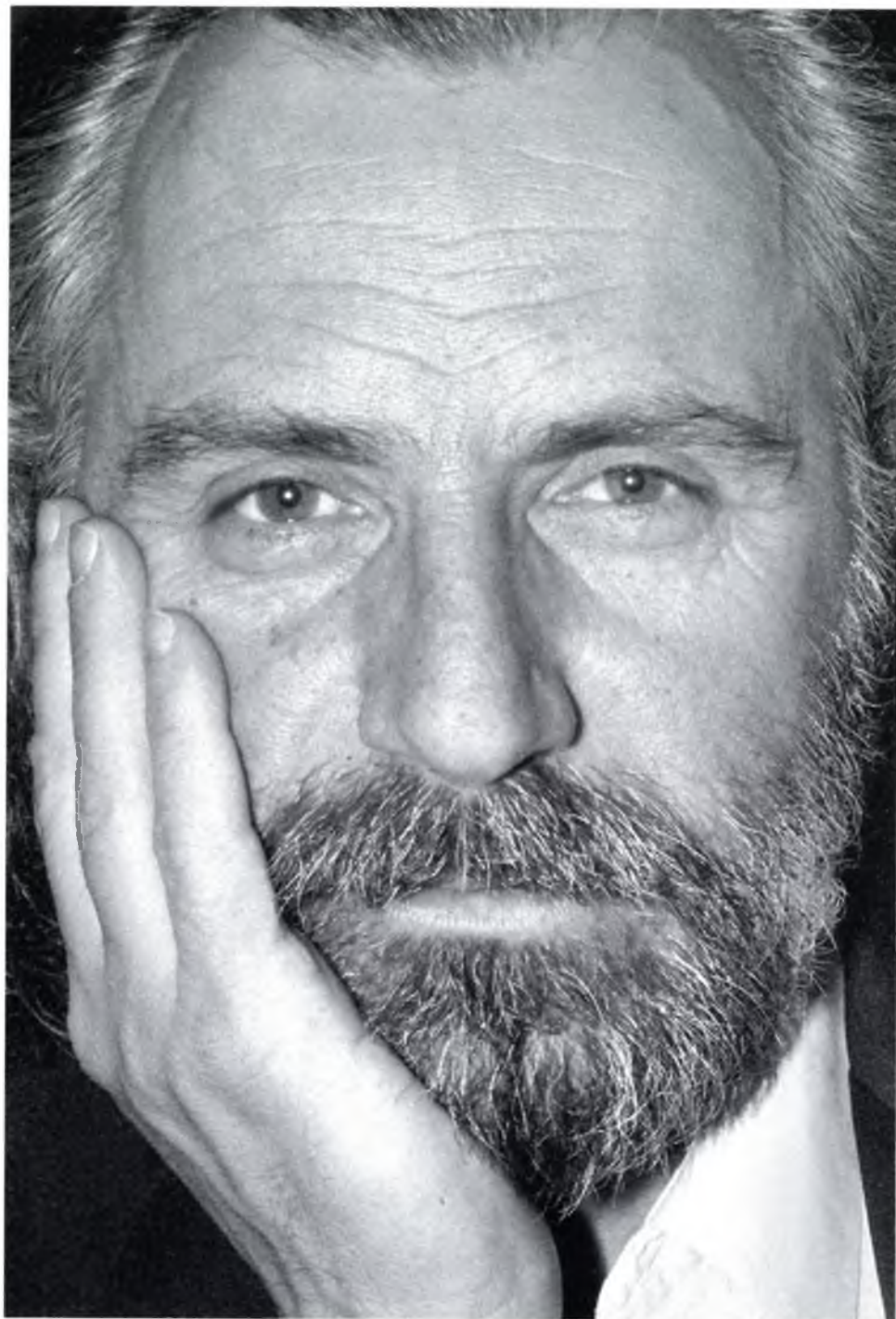
RENATA ULMANSKI

ЂУРЂИЈА ЦВЕТИЋ
DURDIJA CVETIC

МАРИЈА ЦРНОБОРИ
MARIJA CRNOBORI

РАДЕ ШЕРБЕЏИЋА
RADE ŠERBEDŽIJA

РАДОВИ • LISTING

и година настанка

- Мира Бањац – 2003 – Mira Banjac
Светлана Бојковић и Катарина Жутић – 2002 – Svetlana Bojković i Katarina Žutić
Петар Божовић – 1998 – Petar Božović
Воја Брајовић – 1997 – Voja Brajović
Власта Велисављевић – 2003 – Vlasta Velisavljević
Бранка Веселиновић – 2000 – Branka Veselinović
Предраг Ејдус – 2003 – Predrag Ejduk
Стево и Ивана Жигон – 2003 – Stevo i Ivana Žigon
Бранислав Цига Јеринић – 1998 – Branislav Ciga Jerinić
Ксенија Јовановић – 1997 – Ksenija Jovanović
Зорица Јовановић – 2003 – Zorica Jovanović
Петар Краљ – 1999 – Petar Kralj
Татјана Лукјанова – 2003 – Tatjana Lukjanova
Зорка Докнић и Иван Манојловић – 2003 – Zorka Doknić i Ivan Manojlović
Оливера Марковић – 2003 – Olivera Marković
Раде Марковић – 2003 – Rade Marković
Бранислав Милићевић – 1998 – Branislav Milićević
Бранка Митић – 2003 – Branka Mitić - 2003
Јелисавета Сека Саблић – 2003 – Jelisaveta Seka Sablić
Славко Симић – 2003 – Slavko Simić
Ружица Сокић – 1997 – Ružica Sokić
Властимир Ђуза Стојиљковић – 1999 – Vlastimir Đuza Stojiljković
Данило Бата Стојковић – 1996 – Danilo Bata Stojković
Мира Ступица – 2003 – Mira Stupica
Љуба Тадић – 1998 – Ljuba Tadić
Предраг Тасовац – 2003 – Predrag Tasovac
Рената Улмански – 1997 – Renata Ulmanski
Ђурђија Цветић – 1996 – Đurdija Cvetić
Марија Црнобори – 2000 – Marija Crnobori
Раде Шербеџија – 1997 – Rade Šerbedžija

• Сви радови су величине 45 x 30 cm.

Снимљени су на црно-белим негативима,
изведени у техници дигиталног отиска на фото папир.

•

All images are 45 x 30cm

B/W negatives in digital print on photo paper.

БИОГРАФИЈА

Рођена је у комбинацији Ловрен - Микача, у Коњицу, 18. априла, пре четрдесетак лета. Фотографску каријеру започела је са 17 година као фото репортер *Политике*, где и данас објављује радове. Студирала је Историју уметности у Београду и паралелно сарађивала са многим југословенским новинама и магазинима. Уметничком фотографијом и излагањем бави се преко 20 година. Учествовала је на више колективних изложби у Београду, Атини, Новом Саду, Приштини, Њујорку... Добитник је неколико плакета Фото савеза Југославије, откупне награде Народног музеја у Београду, награда редакције *Базар* итд. Два портрета налазе се у сталној колекцији Музеја примењене уметности у Београду. Редовни је учесник Интернационалног тријенала позоришне фотографије "Стеријино позорје" у Новом Саду, бијенала сценског дизајна "YUSTAT" у Београду... Члан је Удружења професионалних фотографа СЦГ. Боравила је на више студијских путовања у Берлину, Амстердаму, Паризу... Живи и ради као слободни фотограф у Београду. Сарађује са позориштима Атеље 212, "Бошко Буха" и "Позориштанце Пуж".

САМОСТАЛНЕ ИЗЛОЖБЕ

1988 - БЕРЛИН, Салон Ваиткамп
1992 - БЕОГРАД, Фото-хепенинг "Жена које има", Андрићев Плато
1993 - БЕОГРАД, "На високим потпетицама", Галерија "Леонардо"
1994 - БЕОГРАД, "Љубав В. Ракочевић", Хотел Хајат
1995 - БЕОГРАД, "Испред кулиса", Позориште Атеље 212
1995 - КРУШЕВАЦ, "Свет театра", Крушевачко позориште
1997 - СОЛУН, "На високим потпетицама",
Melissa building, на позив UNESCO-а
1998 - БЕОГРАД, "Боја и форма", Галерија "Сцена"
1999 - БУДВА, "Театар", "Распућин"
2000 - БЕОГРАД, "Натура морта", Галерија "Оопс"
2001 - БЕОГРАД, "Повратак јужним планинама", Народно позориште
2002 - БЕОГРАД, Хепенинг "Art book", Ј. Холбус, Велика дворана СКЦ-а
2003 - ПАНЧЕВО, "У врту маслина", Мала галерија савремене уметности

BIOGRAPHY

Born in Lovren - Mikača, at Konjic, on April 18, about forty years ago. Embarked on a photographer's career at 17, when she became a photo-reporter at the *Politika daily*, to which he still contributes. Studied art history in Belgrade and worked for many Yugoslav newspapers and magazines. For 20 years she has worked as an artistic photographer and participated at exhibitions. Won several medals from the Photo Association of Yugoslavia, the Belgrade National Museum Purchase Award, the weekly *Bazar* Award etc. Two of her portraits are displayed as part of the permanent collection at the Belgrade Museum of Applied Arts. She is a regular participant at the Sterijino Pozorje International Triennial of theater photographs in Novi Sad and the YUSTAT biennial of scenic design in Belgrade. She is a member of the Association of Professional Photographers of SCG. Several times she has made research trips to Berlin, Amsterdam, Paris... She lives and works as a freelance photographer in Belgrade. A longtime photographer for the Atelje 212, she also works for the "Boško Buha" and "Pozorištanje Puž" theaters.

ONE-WOMAN EXHIBITIONS

- 1988 – BERLIN, Salon Weitkamp
- 1992 – BELGRADE, Photo-Happening, "Woman that Exists", Andric's Plateau
- 1993 – BELGRADE, "On High Heels", Leonardo Gallery
- 1994 – BELGRADE, "Love V. Rakocevic", Hotel Hyatt
- 1995 – BELGRADE, "Before Curtain", Atelje 212
- 1995 – KRUŠEVAC, "The World of the Theater", The Kruševac Theater
- 1997 – THESSALONIKI, "On High Heels",
Melissa Building, at UNESCO's invitation
- 1998 – BELGRADE, "Color and Form", Gallery Scena
- 1999 – BUDVA, "Theatre", "Raspucin"
- 2000 – BELGRADE, "Natura morta", Gallery Oops
- 2001 – BELGRADE, "Return to the Southern Mountains", The National Theater
- 2002 – BELGRADE, "Happening Art Book", J. Holbus, SKC, Great Hall
- 2003 – PANČEVO, "In the Olive Grove", Small gallery of Modern Arts

Издаје
МУЗЕЈ ПОЗОРИШНЕ УМЕТНОСТИ СРБИЈЕ
11000 Београд, Господар Јевремова 19
e-mail: mpus@eunet.yu
www.theatremuseum.org.yu

Главни и одговорни уредник
Ксенија Радуловић

Графичко обликовање каталога
Татијана Симоновић Љубомирова

Преводилац
Данира Пареница

Штампа и повез
Алфаграф, Петроварадин, Рељковићева 20

Тираж
300 примерака
штампање завршено октобра 2003.

Реализацију каталога помогла Општина Сивари град

Спонзори експозиције:

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

77.041.5 (497.11) "19" (083. 824)

77.071:929 Микача В. (083. 824)

МИКАЧА. Вукица

Без маске = Without Mask : фотографије = photography :
портрети глумаца = actors portraits / Вукица Микача Ловрен =
Vukica Mikača Lovren : [преводилац Данира Пареница]. –
Београд = Belgrade : Музеј позоришне уметности Србије.
2003 (Петроварадин : Алфаграф). – 47 стр. : фотогр. : 20 cm

Упоредо срп. текст и енгл. превод. – Ауторова слика. –
Тираж 300. – Стр. 3–10 : Блесак у унутрашњем оку / Горан
Малић : The Flash of the Inner Eye / Goran Malić. – Биографија :
Biography: str. 46–47. – Радови : Listing: стр. 45.

ISBN 86-80629-19-7

а) Микача, Вукица (20в) – фотографије –
Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 109931276

